

Sygn. akt III AUa 1542/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Halina Gajdzińska
Sędziowie:	SSA Monika Kowalska (spr.) SSA Agata Pyjas - Luty
Protokolant:	st.sekr.sądowy Dorota Stankowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2014 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **A. M.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy A. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie VII Wydziału Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 czerwca 2013 r. sygn. akt VII U 378/13

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1542/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2013 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie A. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 20 grudnia 2012 r. odmawiającej mu prawa do emerytury z uwagi na to, że nie legitymuje się on okresem 25 lat składkowych i nieskładkowych, a jedynie okresem łącznym 18 lat i 21 dni.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca A. M., ur. (...), z wnioskiem o emeryturę wystąpił w dniu 26 października 2012 r. Wnioskodawca ma ustalone prawo do emerytury policyjnej, a do wysługi emerytalnej policyjny organ rentowy zaliczył mu okres od 16 lipca 1965 r. do 31 stycznia 1990 r., tj. 24 lata, 6 miesięcy i 15 dni. Ponadto wykazał on 18 lat i 21 dni okresów składkowych i nieskładkowych - w okresie od dnia 27 października 1992 r. do 15 lipca 2012 r. w powszechnym systemie ubezpieczeń społecznych.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Wnioskodawca nie spełnia bowiem jednego z podstawowych warunków wymaganych do nabycia emerytury, jakiej dochodzi na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r. (a takim jest wnioskodawca) przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny określony w ust. 2 albo 3 (tj. dla wnioskodawcy 65 lat) oraz mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a. Tymczasem wnioskodawca nie posiada co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, albowiem do tego stażu można mu zaliczyć jedynie okresy niewliczone do wysługi emerytalnej na potrzeby emerytury policyjnej, a z którego to tytułu wyliczono mu wysługę i wysokość emerytury policyjnej. Jako podstawę do pominięcia okresu tej wysługi Sąd Okręgowy wskazał art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten przewiduje, że okresy, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 (min. emerytura policyjna). Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawca miałby prawo do wyboru świadczenia w oparciu o art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli posiadałby co najmniej 20 lat okresów składkowych i nieskładkowych i z tego tytułu miałby prawo do emerytury z powszechnego ubezpieczenia. Wówczas mając to świadczenie i prawo do emerytury policyjnej przysługiwałby mu wybór o jakim mowa w art. 95 cyt. ustawy. Sąd I instancji powołał się w tym przedmiocie na orzecznictwo Sądu Najwyższego (powołał tu uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2010 r., II UZP 10/09 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., I UK 178/08, z dnia 9 października 2008 r., II UK 48/08 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 308/07). W konsekwencji uznał, że organ rentowy zasadnie odmówił wnioskodawcy prawa do emerytury wobec niespełnienia warunków z art. 27 i art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z zakresie przesłanki posiadania odpowiedniego okresu ubezpieczenia wskazanego w tych przepisach, i jego odwołanie oddalił w oparciu o te przepisy i na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca A. M., zaskarżając go w całości. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na pominięciu daty ustalenia prawa do emerytury mundurowej, co nastąpiło w dniu 9 maja 1990 r. oraz naruszenie przepisów art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 2a oraz art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) w zw. z art. 2, 32 oraz art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, skutkujące pozbawieniem wnioskodawcy prawa do emerytury z uwzględnieniem całości okresów składkowych i nieskładkowych związanych ze świadczeniem pracy, a w szczególności poprzez nieuwzględnienie okresów pracy „cywilnej” do emerytury mundurowej, a po jej uzyskaniu możliwości skorzystania z wyboru świadczenia korzystniejszego zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazując na tak sformułowane zarzuty apelujący wniósł w istocie o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu prawa do emerytury oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przewidzianych. W uzasadnieniu apelujący powołując się ponownie (tak jak przed Sądem I instancji) na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 2010 r. (SK 41/07) podniósł, że art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wykluczający uwzględnienie okresów służby o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g, przy ustalaniu prawa do emerytury, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, ma zastosowanie jedynie do osób, które nie mają jeszcze ustalonego prawa do emerytury mundurowej. Zdaniem apelującego nowelizacja art. 2 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która weszła w życie z dniem 5 lutego 2009 r. miała na celu umożliwienie emerytowanym żołnierzom i funkcjonariuszom służb mundurowych zgłoszenie wniosku o emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach określonych w tej ustawie. Zaś zasadę, zgodnie z którą osobie, która ma już ustalone prawo do emerytury mundurowej z uwzględnionymi zarówno okresami służby, jak i okresami podlegania ubezpieczeniu powszechnemu, nie przysługuje prawo do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wprowadzono dopiero z dniem 23 lipca 2003 r. a przepis ten uchylono z 5 lutego 2009 r. Apelujący przytoczył ponownie, a fragmentarycznie orzeczenie ww.

Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 2010 r. i podkreślił, że Trybunał dokonał już interpretacji art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, która jest wiążąca i wskazuje na to, iż ten przepis może być stosowany tylko do osób, które nie mają ustalonego prawa do emerytury mundurowej. Zdaniem apelującego, niemożliwość nabycia przez niego prawa do emerytury z FUS, oznacza akceptację sytuacji, w której po nabyciu prawa do emerytury mundurowej w dniu 9 maja 1990 r., przepracował blisko 20 lat i okres tej pracy nie został uwzględniony do żadnego ze świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem poniesione w niej zarzuty nie są trafne.

Spór w niniejszej sprawie ograniczał się do rozstrzygnięcia czy wnioskodawca A. M. spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego. Przy tym należy podkreślić, że zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), świadczenia pieniężne (w tym wypadku emerytura) przysługują na warunkach i w wysokości przewidzianej w tej tylko ustawie. Zaś z uwagi na fakt, że wnioskodawca urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 r., rozważeniu podlegało, czy przysługuje mu emerytura, o jakiej mowa w art. 27 tej ustawy (bo tylko na ten przepis a nie art. 28 ustawy - 20 lat okresu ubezpieczenia w systemie powszechnym - powoływał się wnioskodawca), a w konsekwencji czy posiada on wymagany w tym przepisie staż ubezpieczeniowy (okresy składkowe i nieskładkowe) w wymiarze co najmniej 25 lat.

Tymczasem jak trafnie zauważył Sąd I instancji wnioskodawca legitymuje się jedynie 18 latami i 21 dniami okresów składkowych i nieskładkowych przypadających w okresie zatrudnienia w powszechnym systemie emerytalnym od 27 października 1992 r. do 15 lipca 2012 r. Zaś wcześniejsze okresy pełnia przez wnioskodawcę służby w Milicji Obywatelskiej (od dnia 16 lipca 1965 r. do 31 stycznia 1990 r., tj. 24 lata, 6 miesięcy i 15 dni) zostały mu uwzględnione jako wysługa do emerytury policyjnej (milicyjnej), co wyklucza ich ponowne zaliczenie przy ustalaniu prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego. Sąd Apelacyjny przeprowadzając uzupełniające postępowanie dowodowe dopuścił dowód z policyjnych (milicyjnych) akt emerytalnych wnioskodawcy i w oparciu o ten dowód ustalił, że tak jak to przyjął Sąd I instancji, do wysługi świadczenia emerytalnego wnioskodawcy – świadczenia policyjnego (a właściwie milicyjnego, skoro wnioskodawca otrzymał emeryturę na podstawie decyzji z 9 maja 1990 r.) został zaliczony cały okres od 16 lipca 1965 r. do 31 stycznia 1990 r. czyli w wymiarze 24 lat, 6 miesięcy i 15 dni i ten okres nie może już być ponownie zaliczony do okresu o jakim mowa w art. 27, art. 28 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Oceniając zaskarżone orzeczenie Sąd Apelacyjny w pełni podziela wywody prawne Sądu I instancji odnośnie do interpretacji przepisu art. 5 ust. 2a oraz art. 2 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Art. 5 ust. 2a tej ustawy jednoznacznie wyklucza dublowanie okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g (tj. m.in. pełnionej w Polsce służby w Policji (...)), uwzględnionych już przy ustalaniu prawa do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 (tj. m.in. funkcjonariuszy Policji (...)), poprzez ich ponowne zaliczenie do stażu okresów składkowych i nieskładkowych branych pod uwagę przy ustalaniu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Potwierdza to także treść art. 2 ust. 2 przedmiotowej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, zgodnie z którym świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji (...), jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach. Zatem nie została wyłączona możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszów Policji wówczas, gdy okresy te (ubezpieczenia i służby) nie zająłaby się i nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu, w tym wypadku prawa do świadczenia policyjnego i wysługi emerytalnej z tego tytułu. Skoro zaś cały okres służby wnioskodawcy od 16 lipca 1965 r. do 31 stycznia 1990 r. został mu zaliczony do wysługi emerytalnej w policji (milicji), to ten sam okres nie może stanowić podstawy składkowej do obliczenia wnioskodawcy emerytury w powszechnym systemie ubezpieczenia. Osoba pobierająca emeryturę mundurową (policyjną) może, po osiągnięciu wieku emerytalnego, nabyć również prawo do emerytury z ubezpieczenia społecznego, jeżeli poza

okresami (służby i ubezpieczenia) uwzględnionymi przy ustalaniu prawa do świadczenia z zaopatrzenia emerytalnego (wysługi lat) legitymowała się innymi okresami składkowymi i nieskładkowymi w rozmiarze wystarczającym w myśl obowiązujących przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych do uzyskania prawa do tego świadczenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 stycznia 2009 r., I UK 178/08 niepubl.). Zatem możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i emerytury mundurowej możliwa jest tylko wówczas, gdy okresy ubezpieczenia powszechnego i służby mundurowej w oparciu o jaką ustalono wysługę mundurową nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich ale z osobna jest samodzielnie wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie. Dodatkowo podać trzeba, że po zmianie art. 2 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od dnia 5 lutego 2009 r. (dokonanej ustawą z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), w przepisie tym podkreślono, iż świadczenia z tej ustawy na jej warunkach i wysokości przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji (...), jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób (żołnierzy i funkcjonariuszy), oraz członkom rodzin pozostałym po tych osobach. Czyli, gdy nie mają oni prawa (w przeciwieństwie do wnioskodawcy) do emerytury policyjnej (milicyjnej) lub utracili prawo do takiego świadczenia..

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego (wyrażonego ostatnio w wyroku z dnia 27 sierpnia 2013 r., II UK 22/13 – baza orzeczeń Sądu Najwyższego) ustawa z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie zawiera obecnie ani nie zawierała wcześniej przepisu, który pozwalałby ubezpieczonemu żądać wyłączenia wybranych okresów, już raz zaliczonych do stażu emerytalnego w celu uzyskania emerytury mundurowej, by teraz tych samych okresów "użyć" ponownie w celu uzyskania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Tymczasem wnioskodawca w istocie tego się domaga. Przysługuje mu prawo do emerytury policyjnej ustalone decyzją z dnia 9 maja 1990 r., która została ustalona z uwzględnieniem okresu 24 lat, 6 miesięcy i 15 dni służby w Milicji Obywatelskiej (od dnia 16 lipca 1965 r. do 31 stycznia 1990 r.). Tym samym wnioskodawca nie może już żądać, by prawo do emerytury z ubezpieczenia powszechnego przysługiwało mu po zaliczeniu tych samych (w części lub w całości) okresów ubezpieczenia, już uwzględnionych przy ustalaniu uprawnień do emerytury mundurowej i wyliczenia wysługi z tego tytułu, a przysługującej z mocy prawa (ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy policji). Nie ma żadnych prawnych podstaw, do wykorzystywania raz już zaliczonych okresów składkowych ponownie, przy ustalaniu świadczeń emerytalnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Bezpodstawnie apelujący powołując się też na pozbawienie go prawa do wyboru korzystniejszego świadczenia emerytalnego, na co zezwala art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten przewiduje, że w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń – wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Ta sama zasada została zamieszczona w art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), zgodnie z którym w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej. Jednakże w obu tych przepisach chodzi o sytuację, gdy ubezpieczony uprawniony jest już do co najmniej dwóch świadczeń, czyli kiedy spełnił on ustawowe warunki wymagane np. do nabycia prawa do emerytury policyjnej, a także dodatkowo spełnia warunki, jakie ustawa wymaga do nabycia prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeniowego – z FUS. Dopiero w tej sytuacji - gdy uprawniony ma już ustalone prawo do dwóch świadczeń - powstaje po jego stronie uprawnienie do wyboru świadczenia korzystniejszego (art. 95 ust 2 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych). Tymczasem wnioskodawca jest uprawniony jedynie do emerytury policyjnej, zaś ustawowych warunków do nabycia emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie spełnia, albowiem nie posiada wymaganego stażu okresów składkowych i nieskładkowych (co najmniej 20 lat - art. 28 ustawy). Nie może być więc mowy o pozbawieniu go możliwości wyboru świadczenia jakie daje przepis art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem uprawniony on jest tylko do jednego świadczenia emerytalnego - emerytury policyjnej.

Chybione są też i wywody apelacji co do treści art. 5 ust 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w powołaniu na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 stycznia 2010 r. (SK 41/07, OTK-A 2010 nr 1, poz. 5). Wyrokiem tym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166, poz. 1609) do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 8, poz. 38), jest zgodny z art. 2 oraz art. 32 w związku z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Co prawda w uzasadnieniu tego wyroku Trybunał Konstytucyjny stwierdził, m.in., że art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ma zastosowanie jedynie do osób, które nie mają jeszcze ustalonego prawa do emerytury mundurowej, to jednak zamieścił to stwierdzenie w wywodach dotyczących postanowienia zawartego w omawianym wyroku w przedmiocie umorzenia postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 78, poz. 483, ze zm.). Zatem przepis art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie był badany pod kątem jego konstytucyjności przez Trybunał Konstytucyjny, a tylko zapadłe w wyniku takiego badania orzeczenie jest dla sądów wiążące. Należy więc uznać, że obecnie nie zostało obalone domniemanie zgodności z Konstytucją powołanego przepisu art. 5 ust 2a omawianej ustawy. Co więcej, Sąd Apelacyjny nie podziela takiej wykładni art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i stoi na stanowisku, że przepis ten nie pozwala na uwzględnienie okresów tam wymienionych (czyli m.in. pełnionej służby w Policji (...)) przy ustalaniu prawa do emerytury z FUS, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób (emerytury policyjnej). Wynika to bowiem z samej jednoznacznej treści tego przepisu. Przepis jest jasny i logiczny i nie sposób w żaden sposób uznać, że dotyczy on tylko tych ubezpieczonych, którzy nie mają jeszcze ustalonego prawa do emerytury mundurowej, gdyż zupełnie co innego wynika z jego treści i to bez potrzeby odwoływania się do jakiegokolwiek wykładni przepisów prawa.

Reasumując, skoro wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym stażem co najmniej 20 lat, a tym bardziej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, to nie spełnia jednej z przesłanek wymaganych dla nabycia prawa do emerytury w oparciu o art. 27 czy art. 28 ustawy z dnia 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie było więc podstaw do przyznania mu tego świadczenia, jak trafnie to ocenił Sąd I instancji. Skoro nie przysługuje mu to świadczenie to nie ma zbiegu świadczeń i wyboru korzystniejszego w świetle art. 95 ww. ustawy z dnia 17 grudnia o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie wyżej wskazanych przepisów prawa materialnego i na zasadzie art. 385 k.p.c. uznał apelację za pozbawioną racji prawnych i orzekł o jej oddaleniu.